

Čo mám robiť, aby som bol spokojný?

Väčšina ľudí považuje prácu v úrade, v továrni alebo na hocakom inom pracovisku za opak života. Počas dovolenky odchádzame preč, aby sme boli konečne slobodní, aby sme konečne žili. Kúpať sa, hrať sa, smiať sa – to je život. S takouto vidinou pred očami sa vlečú kolóny áut smerom na juh. Ak ide o to, nájsť život, oplatí sa vystaviť skúške vlastnú trpezlivosť. Táto nádej na uvoľnenie, slobodu, vystúpenie zo zovretia každodennosti je dôležitá záležitosť, pri chvate a zhone pretechnizovaného sveta sú takéto prestávky na vydýchanie jednoducho nevyhnutné. Ale je tu háčik. Po čase človek začína byť nespokojný. Zisťuje, že kúpanie, hra a smiech predsa len nie sú život. A tak človek, ktorý opustí chod práce zrazu zistí, že vlastne vôbec nevie žiť a čím viac voľného času má na to, aby žil svoj život, tým viac dokazuje, že vlastne nevie, čo je pravý život a čo vlastne chce.

Pán Ježiš sa v rozhovore s učiteľom zákona zaoberá práve touto otázkou, ktorá sa týka nás všetkých (Lk 10, 25-37): Ako mám správne žiť? Čo mám robiť, aby so môj život vydaril, aby som bol konečne spokojný? Zarábať peniaze a mať vplyv – to nestačí, lebo človek môže byť bohatý, a predsa môže žiť mimo opravdivého života, a môže rovnako robiť nešťastným seba i druhých. Alebo môže mať moc a vplyv, plány a snahy a pritom môže viac rúcať než budovať. Ako sa teda naučiť správne žiť a dobre život využiť?

Odpoveď, ktorá je zhrnutá v Ježišovej odpovedi bohatému mladíkovi, je taká, že aby sa mi vydaril tento život, musím uprostred neho kráčať k večnému životu. Inými slovami povedané nesmiem sa zahrotiť sám do seba a žiť si život podľa svojich predstáv, ale mám byť veľkodušný. Čo to znamená? To znamená prijať ponuku života akú mi práve dáva Boh. Uvedomiť si, že nežijem tu pre seba, ale Boh ma do tohto sveta poslal a On mi zveril určitú úlohu a bude sa ma raz na to pýtať, čo som zo svojho života urobil. Niektorých táto myšlienka desí alebo aspoň znepokojuje, lebo sa im zdá, že takýto pohľad na život, človeka obmedzuje a stráca svoju slobodu... Ale keď sa zamyslíme nad tým hlbšie prídeme na to, že opak je pravdou. Ak sa človek zahrotí do seba, ak si urobí svoj svet podľa vlastných plánov a chutí, ak sa nepozdvihne k Bohu, k nebu, ku veľkodušnej službe lásky, potom čo? Potom jediným kritériom, jediným čo ho naplnia a sprevádza v tomto živote je iba egoizmus – sebecko. Áno, veď to je jediný zmysel života človeka, ktorý si žije život podľa svojej chute, predstavy, podľa svojich vykonštruovaných rozumových kritérií. Človek egoista, sebec však

nikdy nebude spokojný. Človek bol stvorený pre lásku, pre vyššie hodnoty, pre vznešené duchovné ciele a práve vlastný egoizmus mu prekáža žiť v láske, ktorá je sebadarováním, obetou a najplnšou sebarealizáciou a rovnako je to egoizmus, ktorý mu nedovolí odpútať sa od seba od vlastného „ja“ a kráčať smerom hore, a je to egoizmus, ktorý ho drží na úrovni telesnosti a hľadania seba. Človek egoista, sebec je vlastne ako niekto v bludnom kruhu, stále beží dokola a stále a vždy sa vracia iba na to miesto odkiaľ práve odišiel.

Práve pohľad na Boha, pohľad na Nebo, na večnosť, túžba po zakúsení pravej lásky, veľkodušná túžba ducha po slobode, odpútaní sa od príťažlivosti sveta – to je to, čo človeka povznáša, dvíha ho z prachu zeme, dáva mu zmysel života a premieňa i nepatrné drobné skutky na veľké hodnoty. Nežime pre seba a kvôli sebe, žime svoj život pred Bohom, pred Božím pohľadom, potom sa tento náš život stane viditeľným odleskom Božej dobroty.

Tam niekde i v našich mestách a dedinkách máme kostol, miesto stretnutia s Bohom. Je veľmi dobré, ba potrebné do neho vstúpiť. Uprostred sveta plného výkladov a ponúk pre telo, reklám a pútačov na to, aby človek dostal všetko pre telo a pre svoje ego, od potravín, cez odevy, nábytok, ozdoby, či čistiace prostriedky... je tu miesto, kde sa človek môže stretnúť s Bohom a tu dostáva ponuku odpútať sa od seba, pozdvihnúť si srdce i myseľ k Bohu, k Nebu, nájsť pokoj a nájsť i pravú slobodu... Tam v tichu Božej prítomnosti a v láskavých slovách Božej pravdy nachádza istotu o tom, čo je správne, dobré i dôležité, tam vidí nad sebou Boží pohľad a vždy znova a znova sa rozhoduje žiť tak, aby Dobrý Boh bol s ním spokojný a cíti radosť i z drobného skutku lásky alebo z chvíle užitočne stráveného odpočinku. Je slobodným od seba tak, že má voľné ruky, myseľ i srdce, a môže konať stále čosi viac a stále čosi lepšie. Je slobodným od seba a je slobodným aj od ľudských pohľadov na seba. Boží pohľad na neho a jeho pohľad na Boha mu dáva novú perspektívu, novú chuť, zmysel aj istotu ohľadom toho čo robí a čo hodlá urobiť. Nežime iba pre seba, žime pred Božím pohľadom, veď Boh ma stvoril, obdaroval svojimi darmi a vo svojej veľkodušnej láske i mňa naplnil veľkodušným duchom lásky.

Mário Orbán

*Na večnom tróne
Trojica sa skveje,
čo láskou vládne
nad srdcami ľudí;
nech ti znie
pieseň chvály
nekonečnej na veky
večné.*

*Stvoriteľ sveta,
Otče dobrotivý,
dal si nám život,
sme aj tvoje deti;
daj, by sme stále
podľa viery žili
vždy tebe milí.*

*Večného svetla odlesk,
Synu Boží,
nazyvaš bratmi nás
a s nami bývaš,
daj, nech sme v tebe
ako ratolesti
dobrej povesti.*

*Ty oheň lásky,
Tešiteľ Duch Svätý,
čo mocným svetlom
nežne riadiš svety,
obnov nám myseľ,
srdce k dobru pohni
vo svojom ohni.*

*Trojica nežná,
vítaný hosť duše,
spoj nás so sebou
putom silnej lásky
daj, nech náš život,
radosť i spev
rastie na večné šťastie.
Amen.*

Hymnus na sviat. Najsvätejšej Trojice

Milované tajomstvo

Aj vy začínate deň znamením kríža a ním ho aj končíte? Tak isto aj každú modlitbu, najmä svätú omšu. S radosťou mi nedávno otec malého chlapčeka ukázal, ako sa jeho syn vie pekne prežehnať. Pri znamení kríža s takou samozrejmosťou vyslovujeme: „V mene Otca i Syna, i Ducha Svätého.“ Nie všetci rozumieme týmto slovám o jednom Bohu v troch osobách. Boh je najväčšie tajomstvo. Boh sám odhaľuje svoje tajomstvo a želá si, aby človek, stvorený na Boží obraz, objavoval a prijímal tajomstvo Najsvätejšej Trojice.

Boh je taký jednoduchý, že tomuto tajomstvu môže uveriť dieťa a zároveň taký zložitý, že filozof sa k nemu nedokáže priblížiť.

Obraz Boha sa človeku na zemi nepodarí urobiť. A keď som sa spýtal spomenutého chlapčeka, kde je Boh, ukázal na miesto, kde má srdiečko.

Vyznávame, že Boh Otec stvoril svet i človeka z lásky. Vyznávame, že Ježiš Kristus je Boh a od večnosti Boží Syn, splodený, nie stvorený,

ktorý sa z lásky Boha k človeku stal človekom. Vyznávame Ducha Svätého, Ducha lásky Otca a Syna, Ducha, ktorého Syn z lásky poslal k ľuďom.

Môže sa stať, že to všetko ťažko chápeme, lebo Boh je väčší, než sme schopní porozumieť a vyjadriť slovami. Ľudské slová nestačia na to, aby sme tajomstvo opísali či vypovedali. Ktosi povedal, že ľudské tajomstvo prestáva byť tajomstvom, keď sa prezradí, ale Božie tajomstvo ostáva pre nás tajomstvom, aj keď nám ho Boh stále zjavuje. Ľudským rozumom môžeme pochopiť, že tri božské osoby nie sú traja bohovia: ako dĺžka, šírka a výška netvorí tri telá. Ako prameň, potôčik a rieka netvorí tri rieky. Ako sila, slnka, ktoré hreje, svieti a dáva život, netvorí tri slnka. Ako koreň, peň a halúzka netvorí tri stromy. Ako tvar, farba a vôňa netvorí tri kvety. Ako para, ľad a voda sú vždy vodou. Ako trojlístok ďateliny je jeden lístok...

Tajomstvo Najsvätejšej Trojice bolo, je a bude tajomstvom. A predsa veríme Ježišovým slovám: „Všetko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám“ (Jn 16, 15).

Lubomír Stanček

Odovzdam Ti svoje srdce

*Pane, chceš moje ruky?
Chceš, aby dnes tieto ruky
pomáhali chudobným a chorým,
ktorí ich potrebujú?
Pane, dnes ti odovzdam svoje ruky.*

*Pane, chceš moje nohy?
Chceš, aby dnes tieto nohy
navštívili tých,
ktorí potrebujú priateľa?
Pane, dnes ti odovzdam svoje nohy.*

*Pane, chceš môj hlas?
Chceš, aby sa dnes tento hlas
prihovárал tým,
ktorí potrebujú počuť slová lásky?
Pane, dnes ti odovzdam svoj hlas.*

*Pane, chceš moje srdce?
Chceš, aby dnes toto srdce
milovalo osamelého človeka
len preto, lebo je to človek?
Pane, dnes ti odovzdam svoje srdce.*

Matka Terézia

Sväté omše v 9. týždni cezročného obdobia

5.VI. utorok

18.00 +Štefan Sýkora, manželka a deti

6.VI. streda

18.00 + Mária Hladíková a manžel

7.VI. štvrtok Najsv. Kristovho Tela a Krvi - prikázaný sviatok

18.00 za farníkov

8.VI. piatok

18.00 + Jozef Huk, manž. Anna a syn Miroslav

9.VI. sobota

18.00 + Ján Stojkovič, manž. Terézia, synovia a zaťovia

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

10.VI. 10. nedeľa v cezročnom období

8.00 na úmysel

9.15 + Jarmila Stojkovičová (1.výr.) Po tejto sv.omši, bude procesia na oslavu Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi

Liturgický kalendár

4.VI. pondelok

sv.Kvirín, biskup a mučeník

5.VI. utorok

sv.Bonifác, biskup a mučeník

6.VI. streda

sv.Norbert, biskup

7.VI. štvrtok

Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi – prik. sviatok

8.VI. piatok

sv.Medard, biskup

9.VI. sobota

sv.Efrém, diakon a učiteľ Cirkvi

Chceš preukázať úctu Kristovmu telu? Nedovoľ, aby sa ním pohrdalo v jeho údoch, čiže v biednych, ktorí sa nemajú do čoho obliecť.

Sv. Ján Zlatoústý

ÚCTA KU KRISTOVMU TELU

Súvislosť medzi Pánovým telom na oltári a telom Krista v človekovi, ktorý trpí, trie núdzu a je chudobný ležala na srdci mnohým cirkevným otcom staroveku. Jedným z najväčších zástancov chudobných bol carhradský patriarcha Ján Zlatoústý, ktorý v jednom svojom príhovore povedal:

„Ty si pil krv Pána a nepoznáš svojho brata. Zneuctuješ práve tento stôl tým, že si myslíš, že nie je hoden mať účasť na tvojom pokrme ten, kto bol uznaný za hodného mať účasť pri tomto stole. Boh Ťa zbavil všetkých tvojich hriechov a pozval Ťa na túto hostinu. A ty si sa ani potom nestal milosrdnejším.“

Tento vyznávač Božej prítomnosti v bratoch rád dával do kontrastu starostlivosť, ktorú kresťania preukazujú pri výzdobe oltára, so vzťahom k núdznym. „Čo prospeje, ak je Kristov stôl plný zlatých kalichov, keď zároveň Kristus hynie hladom? Najprv nasýť hladného a potom môžeš z prebytku vyzdobiť aj jeho stôl. Dal by si urobiť zlatý kalich, ale pohár vody by si nepodal? Čo prospeje opatrovať zlatom vyzdobené plachty na Kristov oltár, no jemu neposkytnúť ani najbiednejšie oblečenie?“ A o čosi ďalej pokračuje: „Takže nie aby si kráslil chrám a pritom nedbal o trpiaceho brata; lebo on je drahocennejší príbytok než chrám.“ Naša starostlivosť o chrám môže byť určite krásnym obrazom nášho vnútorného vzťahu lásky a úcty k samotnému Kristovi, môže byť tiež službou celej cirkevnej obci, ale nikdy nesmieme zabúdať, že Ježiš je tiež tajomne prítomný v tých najposlednejších (porov. Mt 25,40).

Podobne aj apoštol Pavol napomína, že pristupujeme k Pánovmu stolu nehodne, ak chceme mať účasť na eucharistickom Kristovom tele, a pritom nepoznávame Pánovo telo aj v bratovi. Dokonca tvrdí, že množstvo slabých, chorých a umierajúcich v našom spoločenstve by nás malo viesť k zamysleniu sa nad tým, že asi pri slávení Eucharistie nekonáme správne (porov. 1 Kor 11,26-30).

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Človek zistí, kým skutočne je, len ak celou svojou bytosťou vysloví „ty“, keď objaví svet vzťahov a naplno doň vstúpi. „Skutočne sami sebou sa stávame len vďaka svojmu vzťahu k „ty“. Všetok skutočný život je stretnutím,“ napísal veľký židovský filozof Martin Buber vo svojej knihe Ja a ty. Uvažovať o Najsvätejšej Trojici znamená spoznávať svet naplnených vzťahov. Nejde však len o spoznávanie intelektuálnym aktom rozumu, ale o bytostné stretnutie sa s Božím „ty“, ktoré má moc preniknúť, uzdraviť a naplniť všetky ostatné vzťahy človeka.

Postmoderná doba, v ktorej žijeme, je v oblasti vzťahov radovou dobou. Nájdu sa síce mnohé krásne priateľstvá, šťastné rodiny a dobré pracovné kolektívy, ale vo všetkých oblastiach zároveň nachádzame istý chlad. Narušené sú väzby v rodine - manželia sa rozvádajú, deti žijú bez rodičov. V kríze sú vzťahy v mnohých zamestnaniach. Medzi kolegami jestvuje veľká rivalita. Pre zamestnávateľov sú zamestnanci dôležití len na výkon a lojalitu k firme. Narušené sú, žiaľ, aj vzťahy v Cirkvi - kňazi sú pohľtení množstvom praktických starostí, opravami budov, stavbami chrámov či administratívou a nezriedka nemajú čas na osobný rozhovor alebo pastoračnú návštevu. Svet je neustále v pohybe a nestíhame si uvedomovať, čo je v našom živote podstatné, zabúdame na vzťahy a odsúvame ich na okraj. Stávame sa individualistami a osamelými bežcami. Avšak kdesi vnútri sa skrýva neutíchajúca túžba po naplnených vzťahoch a hlbokom spoločenstve, no nevieme, ako ju máme uskutočniť. Chýbajú nám skúsenosti a učiteľia vzťahov, preto sám Boh vychádza človeku v ústrety a zjavuje sa nám ako spoločenstvo vo vzťahoch.

Trojica je vzťah

Evanjelista Ján je v pravoslávnej tradícii nazývaný Teológ, pretože v jeho spisoch môžeme vidieť základný prameň učenia o Bohu ako Trojici. Vladimír Losskij, jeden z najznámejších pravoslávnych teológov 20. storočia, poukazuje na tri základné výpovede prológu Jánovho evanjelia, z ktorých vyrástla celá trojičná teológia: „Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh“ - (Jn 1.1). Výpoveď „Slovo bolo u Boha“ obsahuje v gréckom texte predložku pros, znamenajúcu pohyb, dynamickú blízkosť, a práve ňou je v texte vyjadrená myšlienka vzťahu. Na počiatku bol vzťah. Medzi Slovom (po grécky logos, čo znamená aj komunikáciu) a Bohom jestvuje večný vzťah. Náš jazyk túto ideu vzťahu vnútri jediného Boha vyjadruje tým, že Slovo je nazvané Synom a Boh je vo vzťahu k nemu Otcom. Podľa Origena sa Syn rodí „pri kontemplácii Otca“. Podobne medzi Bohom a Duchom Svätým jestvuje večný vzťah vychádzania. Otec, Syn a Duch Svätý sú jedinečné a neopakovateľné osoby, ktoré môžeme pochopiť len v ich vzťahu k druhej osobe. Svätý Maxim Vyznávač hovorí o „večnom pohybe lásky“ medzi osobami božskej Trojice. Vyjadruje tým dve veľmi dôležité skutočnosti. Prvou z nich je dynamika vzťahu medzi božskými osobami. V medziľudských vzťahoch máme potrebu neustálej dynamiky vzťahu, lebo bez rastu každý vzťah zomiera. V Bohu je neustály dynamický život. Keď chceme lepšie porozumieť Trojici, môžeme pozorovať vietor, plynúcu vodu, nepokojné plamene ohňa. Najobľúbenejšou analógiou Trojice bola predstava troch pochodní horiacich jediným plameňom. Druhé pozorovanie sv. Maxima Vyznávača vychádza zo skúsenosti sv. Jána, ktorý neustále opakoval: „Boh je láska“ (1 Jn 4. 16). Táto láska nie je uzatvorením sa do seba, lebo sebaláska je popretím skutočnej lásky. „Kresťanský Boh je nielen jeden, ale jednota a nielen jednota, ale spoločenstvo.“ výstižne vyjadruje biskup Kallistos Ware v knihe Cestou ortodoxie a pri hľadaní krátkeho opisu života Trojice, objavuje slová: „Amo, ergo sum“ - „Milujem. teda som.“

Skutočnosť Božieho vnútorného života môžeme zakúsiť už tým, že jestvujeme. Boh sa vo svojej vnútornej láske prejavuje navonok sebazjavením, stáva sa zdrojom života. Ježiš ohlasoval Božie kráľovstvo, ktoré je medziosobným spoločenstvom. Duch Svätý je silou, ktorá nás môže ponoriť do sveta vzťahov. Každé sebazjavenie sa Boha je činom celej Trojice. Svätý Irenej hovorí o Synovi a Duchu ako o rukách Boha Otca, ktorý v každom akte stvorenia a posvätenia používa obe ruky súčasne.

Tajomstvo Trojice

Pri uvažovaní o vnútornom živote Najsvätejšej Trojice môžeme žasnúť nad jeho tajomstvom a hoci by sme zapojili celý náš intelekt, aby sme sa k nemu priblížili, stále to bude málo. Mnohí filozofi, teológovia či svetoví myslitelia sa neúspešne pokúšali pochopiť a vysvetliť tajomstvo Trojice. Boh sa totiž nikdy nedá pochopiť zvonku - ako objekt pozorovania, bádania a vedy. Bytosť žijúca vo večnom pohybe lásky sa dá spoznať len tomu, kto vstúpi do jej spoločenstva a nechá sa vtiahnuť do kruhu lásky. Najlepšími učiteľmi o Trojici boli vždy mystici, muži a ženy hlbokého vzťahu so živým Bohom. Sám Boh nám vychádza v ústrety a pozyva nás vstúpiť do trojičného vzťahu s ním. Otec ako „Boh nad nami“ vychádza zvonku ako Stvoriteľ, aby nás oslovil a pozval do vzájomného prežívania lásky. Syn je „Boh s nami“ (Emanuel), ktorý nás oslovuje ako Priateľ, Majster či Učiteľ. Duch Svätý je „Boh v nás“, ktorý nám je bližší ako naše vlastné srdce, prihovára sa nám vo svedomí a cez vnútorné myšlienky. Otec je pre nás prameňom lásky, Syn je láskou, ktorá sama seba odhaľuje a Duch je láskou, ktorá sa v nás uskutočňuje.

Známy je obraz Trojice zrkadliaci sa v rodine: otec rodiny je obrazom Boha Otca, matka je obrazom Syna a deti, ktoré sa rodia z ich lásky, zobrazujú Ducha Svätého. Druhý vatikánsky koncil sa vo svojej konštitúcii Lumen gentium vracia k patristickému trojičnému obrazu Cirkvi podľa sv. Cypriána, sv. Augustína a sv. Jana Damaského: „Cirkev je ľud zjednotený pôsobením jednoty Otca i Syna, i Ducha Svätého.“ Trojica je potom najlepším modelom ekumenizmu, vzťahov vnútri Cirkvi, vzťahov medzi spoločenstvami vo farnosti či vzťahov medzi otcov farnosti a jeho deťmi, ktorí v jednote lásky rodia nový duchovný život. Trojediný Boh nás pozyva vstúpiť do sveta vzťahov a nechať sa nimi preniknúť. Tri slnka žiariace jedným svetlom môžu roztopiť chlad nášho srdca, ale aj zmeniť ľadovú dobu našej spoločnosti. Svätý Gregor Nisský napísal, že „kresťan sa odlišuje od ostatných ľudí vierou v Otca i Syna, i Ducha Svätého“. Preto dnes, keď je pohľad mnohých túžobne upriamený na skúsenosť naplneného vzťahu, môžeme povedať: kresťan sa odlišuje od ostatných ľudí živým vzťahom k Bohu, Otcovi, Synovi i Duchu Svätému, žije vo vzťahu k Najsvätejšej Trojici a smeruje k životu naplnenému vzťahmi lásky k druhým, ktorých oslovuje „ty“.

ANDREJ MÁTEL

PEHY Stará mama a jej pehavá vnučka sa vybrali do zoologickej záhrady. Spolu s ostatnými deťmi čakali v rade, aby umelec namaloval dievčatku na líce tigrie tlapy.

Ty máš na tvári toľko pieh, že ujo ti nemá kde namaľovať tlapy!“ vykrikol jeden chlapec v rade.

Dievčatko zostalo v pomykove a sklonilo hlavu. Stará mama si k nej čupla.

„Mám rada tvoje pehy a celkom sa mi páčia,“ uistila ju.

„Ale mne nie,“ odpovedalo dievčatko.

„Keď som bola malá, vždy som chcela mať pehy,“ povedala stará mama a prstom jej nežne prešla po líci. „Pehy sú nádherné!“

Dievčatko zdvihlo hlavu a pozrelo sa na starú mamu.

„Naozaj, stará mama?“

„Naozaj! Veď čo môže byť krajšie ako pehy?“

Malé dievčatko sa zahľadelo na usmiatu tvár starej mamy a jemne odpovedalo:

„Tvoje vrásky!“

Dajte dieťaťu trochu lásky a vráti vám ju stonásobne.

John Ruskin

Bl. José z Anchiety

9.jún

Temperamentné náboženské oslavy sa 9. júna konajú zároveň na kanárskom ostrove Tenerife i v Brazílii. Španieli i Brazílčania si pripomínajú jezuitského misionára Josého z Anchiety, ktorý počas svojho života obrátil na vieru mnoho domorodých Indiánov a výrazne prispel k rozvoju brazílskej kultúry.

Narodil sa 19. marca 1534 v San Cristóvale de la Laguna na Tenerife. Jeho rodina mala urodzené korene a bola pokrvne spriaznená so sv. Ignáčom z Loyoly. Svedectvo života zakladateľa Spoločnosti Ježišovej oslovil Josého natoľko, že v 17 rokoch sa tiež pridal k jezuitom. Študoval v Portugalsku a roku 1553 bol ako misionár vyslaný do Brazílie. O rok neskôr spolu s pátrom Manuelom de Nobregom založili novú misiu v Piratininge s Kolégiom sv. Pavla.

Evanjelizácia pôvodných obyvateľov nebola jednoduchá. José o svojich prvých skúsenostiach písal spolubratom v Portugalsku i sv. Ignáčovi. Životné podmienky a prvotný šok z tradičného spôsobu obliekania domorodcov však neubrali nič na jeho radosti a nadšení. Mladý jezuita sa za desať rokov pôsobenia na tomto mieste stal dušou chudobného kolégia i osady okolo neho, z ktorej vyrástlo dnešné Sao Paulo. Chudobných obyvateľov učil gramatiku a sám sa učil základy indiánskeho jazyka tupí, v ktorom neskôr napísal mnoho kníh. O niečo neskôr napísal: „Je tu pravé obrátenie Brazílie - medzi nevercami sme postavili prvý kostol.“ Silnou skúsenosťou pre neho boli štyri mesiace, ktoré strávil ako dobrovoľný rukojemník mocného kmeňa Tamoyos, pokúšajúceho sa zničiť plody práce portugalských misionárov. José opísal svoj strach i dôveru v dlhej básni na počesť Panny Márie.

Po jedenástich rokoch bol brat José vysvätený za kňaza. Desať rokov bol predstaveným jezuitov v San Vincenze, ďalej pôsobil ako provinciál. Napokon zakotvil v Reritibe, dnešnej Anchiety. Pokračoval v misijnej práci medzi domorodcami, ktorých vyhľadával v priľahlých lesoch. Zomrel vo veku 46 rokov 9. júna 1597 v povesti svätosti. Otca Josého z Anchiety v Brazílii považujú za národného svätca a za zakladateľa národnej literatúry. Napísal množstvo náboženských diel, básní, ale aj slovník a gramatickú príručku, piesne v portugalčine a tupijčine. Za blahoslaveného ho vyhlásil pápež Ján Pavol II. dňa 22.júna 1980.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ Snímka: archív KN

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku